

## ГОЛУБЕ КЛАДОВИЩЕ

### Поліфонія

Перун стояв у Києві на Перуновім горбі.  
З прийняттям християнства його скинули у Дніпро.  
З Української радянської енциклопедії

1

Ячали лебеді. Ячали.  
Чого тужили чи за ким?  
А на Дніпрі старі причали  
окутались у пил і дим.  
Човни шугали. Люди бігли,  
котився місяць в пашу дна...  
Ячали лебеді й летіли  
під руку бога Перуна...

2

Ой глядіть, наврочите  
ще біди.  
А чого ж ви хочете,  
лебеді?  
– Хлібчика, голубе,  
хлібчика, –  
на листку капустинім  
випічка.  
Воленьки, сизий,  
волечки –  
кажуть, що проходила  
ондечки...  
Ой глядіть, наврочите  
ще біди.  
Чи пропасти хочете,  
лебеді?

Час такий невірний –  
кайтесь!  
Плакати невільно –  
знайте!

## ПЛАЧ РАБА

Ну для чого руки мені,  
як не маю чого робити?  
Ну для чого ноги мені,  
як не маю землі ходити?  
Ну для чого мені голова,  
коли думи у ній немає?  
Ну для чого мені права –  
раб на право права не має!

Була віра – веселий грім.  
Був Перун – моя віра в нім.

Накричали ворони страшні,  
наячали лебеді мені,  
що немає більше Перуна,  
що у цьому не моя вина,  
бо відроду вільних рук не мав,  
бо в руках я списа не тримав;  
не шукали ноги стремена;  
не пролив кривавого вина  
на столи шовкової трави.

Будьте тричі przeklęti ви!

Ой глядіть, наврочите  
ще біди!

Чи пропасти хочете,  
лебеді!  
Час такий невірний –  
знайте!  
Плакати невільно –  
кайтесь!

5

Вставай, воскова Чайчихо,  
пощо тобі, бабо, мари?  
Тіло болить і руки –  
таж ми хлібодарів рід!  
Сьогодні в селі субота.  
В хатах пахне опара,  
сходяться внуки і правнуки –  
в'язальниці й косарі...  
Через село простяглася  
до тебе черга, Чайчихо!  
...Виносять дубове віко  
у чорних, мов кров, хрестах...  
Тобі на стогуні видно.  
Чого ж тоді, бабо, тихо?  
Чом слово твоє скували  
на вічні віки вуста?  
А те, що колись раділо,  
лишили на лаві білій;  
а те, що сміялось, гнівилось –  
опало дощами слив...  
Вставай, воскова Чайчихо,  
щоб люди плакати сміли,  
щоб слово твоє, Чайчихо,  
на цвинтар не понесли!

6

Ой глядіть, наврочите

ще біди!  
Чи пропасти хочете,  
лебеді!  
Час такий невірний –  
знайте!  
Плакати невільно –  
кайтесь!

## ЕПІЛОГ

Нових часів – нові скрижалі.  
Приспів дитиною жагу...

У сплячці ящірки лежали  
в його зеленому моху.  
Наснилось їм далеке літо:  
– Мерщій покинь хвоста! Покинь! –  
де трави пахнуть соковито,  
де сохне солоно полин;  
де в небі плаває шуліка,  
сховавши хижі пазурі;  
де тиша мудра і велика  
летить в одвічній з часом грі...  
У сплячці ящірки лежали.  
Їм снились лементи погонь.

Вони не виповзуть  
ножами  
на захист  
ідола свого!  
1964